

מכוניות עומדות בפקק, צופרות.

חיים ועמרם יושבים אחד ליד השני בשתיקה, עמרם לבוש בחליפה של דבוראי, שיעור תורה בוקע מהרדיו, חיים מנשנש הרינג מקופסא עם קיסם.

חיים: לא חם לך?

עמרם: קצת..

חיים: איך אמרנו השם? משולם?

עמרם: עמרם

חיים: עמרם.. למה אתה עם החליפה הזאת, עמרם?

עמרם: בשביל הדבורים

חיים: איזה דבורים?

עמרם: הדבורים, בכורות

חיים: מה אמרו לך בדיוק בלשכה?

עמרם: אני אמרתי שאני מחפש עבודת אדמה, עבודה עם הידיים

חיים: אוקי

עמרם: והבחורה שם אמרה שיש לה בדיוק מה שאני מחפש

חיים: וואלה..

עמרם: היא אמרה שיש לה עבודה סוף הדרך

חיים: בהחלט

עמרם: אז היא הציעה לי להיות כוורן! שזה יופי, כי אני מאוד אוהב בעלי חיים..

חיים: הבנתי.. עמרם, תשמע...נראה לי שנפלה טעות

עמרם: איזה טעות?

חיים: פה.. אין בעלי חיים

עמרם: לא?

חיים: לא, ממש לא, אפילו להפך, העבודה פה היא עם כל מי שהוא לא בעל חיים

עמרם: אנשים כאילו?

חיים: כן

עמרם: אני גם אוהב אנשים

חיים: אבל לא בעלי חיים

עמרם: הבנתי

חיים: לא, לא הבנת

חיים: בוא, בוא

יוצאים מהרכב, עמרם מסתבך עם הדלת, חיים עם ההרינג ביד, פותחים את הדלתות מאחור ושם על אלונקה מתחת לבד, שוכבת, עטופה בתכריכים, גופה

חיים: עמרם, גופה, גופה, עמרם

עמרם: זה.. זה.. זה... זה...

חיים לא עוזר לו רק מהנהן

עמרם: יש שם מישהו...

חיים: מישהי

עמרם: מתה?

חיים: אני מקווה

עמרם מסוחרר, הולך הצידה, הוא צריך להקיא אבל מסתבך עם הקסדה של הכוורן, בסוף מסיר אותה ומקיא, חיים עומד מהצד תוך כדי שהוא אוכל את ההרינג שלו, מביט בו בשיוויון נפש, עמרם מסיים, חוזר לוואן, שוב רואה את הגופה ושוב הולך להקיא, הוא מסיים, חוזר לחיים

חיים: לחדשים, זה בדרך כלל 3 פעמי..

שוב הוא הולך להקיא

חיים: הרינג? מעביר את הטעם יופי

עמרם (מסמן בידו לשלילה): אני אלרגי

חיים: יהודי שאלרגי להרינג? על זה עוד לא שמעתי, משונה מאוד..

עמרם: זה משונה? יש לך.. גופה בבגאז'

כמעט מקיא שוב, נעמד בלי ליצור קשר עין עם הגופה (מדבר עם הגב לחיים, או כובש מבטו בקרקע)

עמרם: אוקי, אני מצטער על הגופה, על הבעיה.. אני ...

הוא מתחיל ללכת משם

חיים: לאן אתה הולך עמרם?

עמרם: אני הולך.. בדרך כל בשר (קולט מה הוא אמר) זתומרת למקום שכולו טוב.. זתומרת..

חיים: נשומה, אתה לא הולך לשום מקום, אתה חושב שאני יכול לקבור אותה לבד?

עמרם: אני מצטער אני לא יכול, אני לא יכול, אני לא יכו.. אני לא מתעסק בדברים האלה.. אני לא מבין בזה כלום

חיים: בטח שאתה מבין בזה, אתה פשוט לא יודע שאתה מבין בזה

עמרם: אני מבין בזה?

מוציא קולה, פותח ונותן לו

חיים: טעם החיים. זה המוות. זה קורה כל הזמן עמרם. תאים מתים, עלים נושרים, אתה מתעורר מחלום נפרד מבחורה, שיר הסתיים, עברת דירה זרקת חולצה שכבר היו בה חורים, שכחת זכרון מגינת משחקים, פגשת חבר מפעם, הוא לא זוכר אותך, גם אתה מת בשבילו כמו שהוא מת בשבילך... אתה מוקף במוות, בלי מוות אין חיים, אם פרי לא יירקב לא יצמחו שם שורשים.

אפילו עכשיו בעודנו מדברים, תקועים בפקק של החיים, הזמן לא עוצר, לא קופא, אנחנו רצים לקראת המוות, ואף אחד פה לא בוכה

עמרם: אבל אני רק בן 25, לא בא לי לחשוב על מוות

חיים: מה יש לכולכם נגד מוות? המוות הוא הדבר הכי יציב בחיים, היחיד שאפשר לסמוך עליו, לא אהבה, לא קריירה, לא חברים.. רק המוות תמיד יהיה שם, לקבל אותנו, לחבק..

עמרם: אני לא רוצה לעבוד בזה!

חיים: חבל, זאת העבודה הכי טובה בעולם, באמת, עושים חיים, הלקוחות לא מתלוננים, אף אחד לא חופר לך, זה אתה שחופר לאחרים, אני אומר לך, אני מת על העבודה שלי והעבודה שלי מתה עלי.

עמרם: ואיך השכר?

חיים: שכר מצווה- מצווה

עמרם: ויש הפרשות?

חיים: לפעמים

מנגב משהו מהגופה

עמרם (חושב לרגע): חיים, אני מצטער זה לא מתאים לי כל העצב הזה

חיים: למה עצב? מישהו מת אז זה עצוב? מה זה הסטיגמות האלה עמרם? באמת.. תחשוב על עצמך כמו מיילדת, רק הפוך, הן מייבאות נשמות לעולם ואנחנו מייצאים אותם

עמרם: אבל אנשים לא רוצים לצאת, לא רוצים למות

חיים: ולהיוולד רוצים?

עמרם משתתק

חיים: בוא תראה, אחרי הפעם הראשונה זה הרבה יותר קל

עמרם: אני לא רוצה

חיים: אל תפחד, היא לא נושכת, כבר, בוא.. רוצה ללטף?

עמרם: לא!

חיים: גם אני פחדתי כשהייתי ילד אז ההורים שלי לקחו גופה הבייתה שאני אתרגל..

עמרם מזדעזע

חיים: צוחקים איתך עמרם, מה אתה כזה רציני? בוא, קח הרינג (מגיש לו חתיכה על קיסם), יעלה לך חיוך על הפנים

עמרם (בכעס): אמרתי לך כבר שאני אלרגי! חתיכה מזה ואני מתפגר לך על המקום.

חיים נפגע, מוותר, אוכל את החתיכה בעצמו וסוגר את הוואן, עמרם מרגיש רע

עמרם: טוב, אני אעזור לך אבל זהו, רק הפעם הזאת ואחר כך אני עף מפה

חיים: שכוויח!

מוציא יין פטישים ומוזג לכוסות חד"פ, נותן לעמרם, הם מקישים כוסות

חיים: לחיים!

עמרם: למוות...

חיים (צוחק): על החיים ועל המוות!

חיים: ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם בורא פרי הגפן

חיים שותה, עמרם שופך את היין בהיחבא, חיים צופר

חיים: חייבים לקבור אותה לפני שקיעה שלא נכשל בהלנת המת

עמרם: אוי אוי... אתה כבר התפללת מנחה?

חיים: איפה, היה לי יום... זו הגופה החמישית שלי מהבוקר, עוד אחת אני ממלא כרטיסיה, מקבל גופה חינם

עמרם: נראה לך נוסעים כבר או שאני אלך לארגן מניין?

חיים: לך לך, בקצב הזה המשיח יגיע והחברה פה תקום לתחייה לפי שנספיק לקבור אותה

עמרם יוצא מהרכב, מתחיל להסתובב תוך שהוא צועק

עמרם: מנקה.. צנטער! מניין, עשירי למניין, יהודי, תשלים לנו מניין? גם ככה אין לך מה לעשות..

מעבר

עמרם חולף על פני הרכב של האמא והבת, מציץ פנימה

עמרם: יהודי..?

קולט שזו אשה וממהר להסתלק משם, עליזה צועקת לו מהחלון

עליזה: אולי תמצא עבודה במקום לקבץ פה נדבות...
עליזה (לקרן): אני אומרת לך, מה שנהיה מהמדינה הזאת..

פאזה

עליזה: קחי, הכנתי לך

קרן: יא, תודה אמא

קרן לוקחת, מתחילה לפתוח

עליזה: פסטרמה ומלפפון חמוץ

קרן: תודה

בעדינות מפסיקה לפתוח ומניחה באלגנטיות בצד

עליזה: לא טוב?

קרן: לא, אחלה, אני סתם לא רעבה

עליזה: מה לא רעבה? מה אכלת היום?

קרן: נשנשתי בין הטיפולים אמא, הכל בסדר

עליזה: את לא אוהבת פסטרמה?

קרן: אני צמחונית

עליזה: את צמחונית? נו באמת, מה זה השטויות האלה? ממתי את צמחונית? אני בחיים לא שמעתי על זה

קרן: כבר שנתיים

עליזה: בסדר, סנדוויץ' אחד לא יהרוג אותך

קרן: לא, אמא, אבל באמת תודה

עליזה, פגועה, לוקחת חזרה את הכריך

עליזה: בסדר, לא צריך

קרן מדליקה את הרדיו, מוסיקה בוקעת.

רדיו: "מהפכה של שמחה כי כולנו משפחה"

קרן מבלי משים מתופפת על ההגה

עליזה: מה זה השטויות האלה?

מחליפה תחנה

רדיו: "מי זאת? .. מי זאת?.."

עליזה: מי זאת?

עליזה מכבה את הרדיו

עליזה: מה זה?

קרן: סתם, מוסיקה

עליזה: זו מוסיקה? זה דרעק

עליזה מחפשת משהו בתא כפפות, לא מוצאת

עליזה: איפה כל הקלטות שלי?

קרן: איזה קלטות?

עליזה: נו היו פה כל האוספים שלי

קרן: הקייס הזה? השחור? זה היה לפני עשרים שנה, אמא

עליזה: את זרקת לי את זה?

קרן: איזה זרקתי? זה היה באוטו הישן, פה אין אפילו טייפ להכניס את הקלטות

עליזה: את זרקת לי את זה!

קרן: אמא, תכנסי בבקשה

עליזה: מה זה? זה דברים.. שאני כל החיים אספתי.. זה כל החיים שלי שם.. איזה מין דבר זה.. לזרוק.. זה קלטות.. הכי הכי.. חייב להיות פה איפשהו

עליזה ממשיכה לחפש בהיסטריה

קרן: אמא, אני שמה לך קול המוסיקה

קרן מדליקה את הרדיו על 'קול המוסיקה', מוסיקה קלאסית בוקעת, עליזה לאט נרגעת, מתענגת על המוסיקה

עליזה: שופן, זו מוסיקה.

(פאוזת)

עליזה: איך מישהי שיצאה מהבטן שלי יכולה לאהוב את ה"משפחת שמחה" הזה, אני לא אבין

קרן: לא אמרתי שאני אוהבת את זה, אבל זה מוסיקה, אנשים שומעים את זה

עליזה: אנשים גם שומעים צפירות ובכי של תינוקות

עליזה מתופפת על הרכב

עליזה: זה מוסיקה? אני שואלת אותך?

קרן: רן ויובל אוהבים, בסדר?

עליזה: מי?

קרן: הילדים

עליזה נזכרת

עליזה: את מבינה למה רציתי שנשלח אותם לבית ספר השני?
האנתרופוסופי- דמוקרטי-טבעוני הזה..? משם הם לא היו חוזרים לך עם "משפחה שמחה", תהיי בטוחה.
כשאני הייתי בגילם, אמא שלי נעלה אותי בחדר עם הכינור ואמרה לי שעד שאני לא יודעת לנגן את הפרטיטה מספר 3 של באך מושלם, אני לא יוצאת מהחדר! היא ממש נעלה את החדר

קרן: כן, גם אמא שלי

עליזה: בסדר, הורים וילדים זה לא הכל אהבה, זה גם חינוך ומשמעת ואצלכם אין לא את זה ולא את זה...
מזל שהם מבליים לא מעט אצל יעלי, לא יודעת מה היינו עושות בלעדיה

קרן נושמת עמוק, מתאפקת לא להתפרץ

קרן: בסוף מי שמסיעה אותך לכל מקום, מי שקובעת לך את כל הבדיקות, זאת אני, אמא, לא יעלי

עליזה: בסדר קרן, יעלי היא רופאה, אין לה זמן לנשום

קרן מרוגזת, מתיאשת

עליזה: אני לולא אמא שלי לא הייתי מגיעה לאן שהגעתי..
לנגן כינור ראשון בפילהרמונית, זה חלום של הרבה מאוד נגנים, קרן, בזכות אמא שלי היום כולם יודעים מי זאת עליזה גולדשמידט

קרן: אני יודעת

עליזה: זה היה החלום שלי שגם את תנגני, אני אפילו רציתי לקרוא לך כינור, אבל אבא שלך אמר שזה לא שם

קרן: וקרן-יער?

עליזה: אבל את הורדת את היער

קרן: מפתיע

הטלפון של קרן מצלצל בדיבורית, היא עונה

קרן: הלו

איש: שלום גברת גולדשמידט?

עליזה+קרן: מדברת

איש (מופתע): שלום עליזה מה שלומך?

עליזה: בסדר גמור, נהנית פה בנסיעה עם הבת הנפלאה שלי

איש: באמת בת נפלאה, יופי, רק רציתי לבדוק איפה אתן

עליזה: אני יודעת אני יודעת, אנחנו פשוט באיזה פקק, אני נורא מתנצלת

איש: הכל בסדר, אנחנו כאן, מחכים לך

קרן+עליזה: ביי תודה

מעבר

נטע: סיוון!

עליזה נקטעת ע"י הצעקה של נטע, היא מוציאה את הראש מבוהלת

עליזה (לנטע): מה זה פה? מה זה הצעקות האלה??

נטע: פשוט חברה שלי נעלה אותי ואני חייבת להתפנות

עליזה, טורקת את הדלת וסוגרת את החלון

נטע: סיוון, תחזרי! סיוון! נעלת אותי בפנים, אני צריכה להתפנות..

רן, ברכב הקדמי שומע את הצעקות מוציא פלג גוף עליון מהחלון ומסתכל אחורה

רן: נטע?

נטע: יואו!

היא קולטת אותו ומתחבאת בתוך האוטו, אחרי שנייה היא מוציאה את הראש והוא מתחבא בפנים

נטע: מה אתה עושה פה?

הוא מוציא את הראש, היא מכניסה

רן: סתם, בדרך לאיזה חתונה

היא מוציאה את הראש והוא מכניס

נטע: רן, זה לא מצחיק, אסור לך לראות אותי עד החופה!

הוא מוציא את הראש, היא מכניסה

רן: לא ראיתי! אבל את נראית מדהים

היא מוציאה את הראש, מבטיהם מצטלבים

נטע: באמת?

רן: אני אי פעם שיקרתי לך?

פאזזה

נטע: יואו, מה הסיכוי שנפגש ככה?

רן: משמיים

הם מחייכים, מתרגשים, יש פה רגע

WAZE: זמן מוערך בפקק 7 דקות

פניה נופלות

נטע: וואי, מאמי, מה נעשה? אולי תלך לבדוק מה קורה שם?

ממהר לצאת

רן: כל מה שאשתי מבקשת, היא תקבל

נטע: נראה לי אני יכולה להתרגל לזה

הוא יוצא מהאוטו לבדוק, מתרחק כמה צעדים, היא בינתיים מנסה שוב לצאת, לא מצליחה, יוצאת מהאוטו דרך החלון, נאבקת, מסתבכת, תוך כדי כל זה, הוא מביט לאופק הפקק ואומר בלי להביט בה

רן: לא רואה כלום, זה בטח ישתחרר בקרוב, בטח סתם איזה..

מסתובב, רואה שהיא מנסה לצאת

מאמי, חכי!

הוא רץ אליה, רוצה לעזור

נטע (היסטרית): אל תיגע בי!

רן: אני לא..

נטע: הצלחנו לשמור נגיעה 3 חודשים, אנחנו לא ניפול 3 שעות לפני הסוף!

רן (נפעם): וואו, איזו מסירות נפש, יא אללה, במלחמה עם היוונים בטח היית מעדיפה למות ולא לאכול חזיר

נטע: ברור!

רן: צדיקה

היא יוצאת ונופלת, מתרסקת על הכביש

נטע: היא לא סתם נעלה אותי, זה השם בוחן אותנו, זה משמיים

רן: לגמרי

נטע: הכל משמיים

רן: גם זה שנפגשנו זה משמיים

נטע: ברור, מה הסיכוי שעל הבחור הרביעי שדודה שלי מסדרת לי, אני אתחתן

רן: לגמרי משמיים

מביטים אחד בשני ארוכות, מאוהבים

נטע: וואי, מאמי אני חייבת שירותים רגע, אתה יכול לשמור לי

היא מתיישבת מאחורי האוטו, רק פניה מציצים.

נטע: מאמי

רן: מה

נטע: אתה יכול להביא לי נייר?

רן: בטח שניה

הולך לאוטו שלה ואז לשלו, מחפש

רן: אין פה כלום

נטע: נו, מאמי מה זה כלום? אני צריכה נייר,

רן: אני יודע, אבל אין פה כלום

נטע: האוטו ריק? אין איזה נייר מגבת, טישו

רן: לא, מאמי יש פה רק בקבוק, מגן שמש ואת הספר שלי

נטע: נו, מעולה, תביא איזה שני דפים

רן: מה?

נטע: תביא איזה שני דפים שקראת כבר

רן: מה פתאום?

נטע: מה מה פתאום? אני חייבת לנגב, רן, אני לא יכולה לזוז

רן: בסדר, אבל זה ספר, מה זה?

נטע: מה זה ספר תורה?

רן: לא

נטע: סידור?

רן: לא, זה ספר שירה

נטע: אוי

רן: את מבינה..

נטע: שירה זה דפים קטנים..

רן: מה?

נטע: אז תביא שלושה..

רן: מאמי אבל זאת לאה גולדברג

נטע: מעניין לי תתחת, אני מעל קן נמלים רן!

הוא ממש מתקשה, מדפדף בספר, מתלבט על איזה שירים לוותר, הוא מקריא שיר מהספר

רן: " הזמן הזורם איכה ינסני, חשבוננו הכפול חובתי וזכותי..."

נטע: בשביל השטויות האלה אתה רוצה שאשתך לעתיד תנגב עם סרפד? יאללה תביא כבר

בקושי רב הוא קורע דף ומוסר לה אל מאחורי האוטו בלי להסתכל

נטע: עוד!

הוא מדפדף עוד כמה דפים ומקריא

רן: בקל דבר יש לפחות שמינית של מנת...

נטע: רן! נתפסות לי הירכיים

בקושי רב, הוא קורע דף ונותן לה, היא קמה וחוזרת אליו, היא במצב רוח רגיל כמו קודם, עליו ניכר שהוא עבר טראומה, מלטף את הספר

נטע: וואי מאמי, משמיים היה לך את הגולדברג הזאת, דווקא דפים רכים

רן לא עונה, הוא אבל וכועס, היא לא שמה לב..

WAZE: זמן מוערך בפקק 35 דקות

נטע: נו סאמאק עם הפקק הזה!

היא מכניסה יד לאוטו וצופרת הוא בשוק ממנה אבל לא אומר כלום

נטע: מאמי, תעשה טובה, תלך לבדוק מה קורה שם

הוא משתהה רגע, מתלבט, מביט בה

נטע: מאמי

הוא הולך

רן: לא רואה כלום

הטלפון שלה מצלצל, כל זמן השיחה היא הולכת עצבנית מסביב לרכבים והוא בעקבותיה

נטע: אמא. נו מה אני אעשה? מה אני לא רוצה להגיע? אז אהרלה וציפי יחכו, מה זה להתחיל עם התמונות משפחה? אני הכלה! ותגידי לאבא שלא יגע בקבבונים אני שומעת אותו לועס! מה? מזיז לי את התחת שאשתו יולדת, הוא הרב והוא יחכה עד שנגיע!

היא מנתקת, עצבנית בטירוף, הולכת לבגאז' של האוטו שלה, מחפשת משהו, מוצאת סיגריות יושבת בבגאז' ומעשנת, רן, מגיע רגע אחריה ורואה אותה כך

רן: מה זה? מה את עושה?

נטע: נרגעת.

רן: ממתית את מעשנת?

נטע: אני לא מעשנת

רן: את לא מעשנת?

נטע: וואי נו שחרר אותי עכשיו

הוא מתחיל להשתעל בטירוף

נטע: מה זה מה יש לך?

הולך למקום שלו באוטו, מתיישב עם הרגליים בחוץ, מוציא משאף אסטמה, לוקח שאיפה, לוקח לו זמן להתאושש

רן: אסטמה

נטע: ולא חשבת לספר לי?

רן: מה?

נטע: לא חשבת לספר שיש לך אסטמה? אני הולכת להתחתן עם בן אדם שאני חושבת שאני יודעת עליו הכל ופתאום זה? אה? מה הלו"ז? להשאיר אותי עוד שנה אלמנה עם חמישה ילדים אחרי שהתפגרת מאיזה שיעול?, איזה עוד שלדים יש לך בארון? אה? קודם הנעה גולדברג הזאת

לוקח את הספר וזורקת אותו

רן: לאה

נטע: אחר כך זה..

רן המום

נטע: אבל מזל שהיה לך משאף, משמיים תאמין לי..

WAZE: זמן מוערך בפקק שעה ועשרים דקות

נטע: יא אללה.. מאמי, אולי תלך לראות מה קורה שם?

פאזזה

רן: לא, נראה לי שלא

נטע: מה? למה? אני אומרת לך, אנחנו לא נגיע לחתונה בסוף

רן: זהו, שהבנתי משהו

נטע: מה?

רן: הפקק הזה? משמיים

מרים את הספר, מנקה מכניס לאוטו, סוגר חלון

(רגועה, מגחכת) רן.. רן נו תרגע בוא נדבר על זה... אל תהיה ילדה.

(לעצמה, עדין משועשעת) ידעתי שהייתי צריכה להגיד תפילת הדרך

(מרגיעה) בדיוק על זה המדריכת כלות דיברה.. "זוגיות זה עבודה", אתה זוכר?

(מתחילה להילחץ) רן..? נו זה לא מצחיק,

הודיה מתחתנת שבוע הבא ואין מצב שהיא משיגה אותי, אתה שומע?

רן! אני חייבת להת... אנחנו חייבים להתחתן!

(פגועה, נואשת) רן! נראה לך שאתה מבזבז לי 3 חודשים מהחיים ונעלם?

(נקמנית, נגעלת) אתה חושב שאתה כזאת מציאה? עם ה (מחקה רעש של שתייה בקול) כשאתה שותה תה והשערות הקטנות על האוזן, עם כל הרגישות שלך ללקטוז והצמחונות שלך ו'גם הערבים הם בני אדם' שלך..

מטפסת על מכסה המנוע, נמרכת מולו על השמשה

אתה מפלצת!

הוא מפעיל את הווישרים, היא נרתעת ואז מטפסת על הגג של האוטו, פונה לאלוהים

ואתה... 22 שנה בלי לגעת בבן, להיכנס לים עם חצאית ג'ינס, לחתוך נייר לפני שבת

ריבוע ריבוע.. לנעול נעל ימין ראשונה! והכל בשביל מה?

מה זה? צדיקה ורע לה? לא, לא.. אנחנו ב 2022! חכה איזה פוסט אני אכתוב עליך!

'רחום וחנון' עלאק, אני איתך גמרתי! גם איתך וגם איתך!

עכשיו אני מורידה טינדר! יש לי מאצ'! 3 מטרים ממני..

ניגשת למישהו בקהל, הכי פצלוח

אתה? (מקריאה) "הגבר שיסחוף אותך, פלייבוי לקשר רציני"? בתמונה אתה קצת יותר.. הכל..

הולכת משם

מעבר

נטע עם הפרצוף בטלפון, מחפשת מישהו, הולכת עם הנייד כמו סטיק של חיפוש נפט

נטע: שני מטר.. עוצרת ליד האוטו של קרן ועליזה

מחפשת, קרן רואה אותה

קרן: מזל טוב

נטע מתחילה לבכות ובורחת משם (אולי מורידה את השמלה וזורקת עליה) קרן לא מבינה מה קרה

קרן (לעליזה): מה עשיתי?

עליזה: דור של בכיינים

פאזזה

עליזה: מה השעה כבר?

קרן: ארבע

עליזה: נו באמת, בחמש כבר מתחילים כיוונים.. פעם שעברה שאיחרתי, ברוך עשה לי כזה פרצוף..

קרן: יהיה בסדר אמא

עליזה: אמרתי לך שהיינו צריכות לצאת קודם, אבל את תמיד יודעת הכי טוב

קרן מתעלמת

עליזה: תמיד אותו סיפור, אם היית מקשיבה לי מדי פעם.. דברים יכלו להראות אחרת היום.. יכולת להיות נשואה עדיין

קרן: כן, נשואה לגבר שבקושי אומר לי שלום, שכל מה שאיכפת לו זה אם גיהצתי לו את העניבה או לא.. ממש הפסד, מה אני אגיד לך

עליזה: אני לא אומרת שהוא היה מלאך אבל זה מאוד מתאים לך

קרן: מה? להתחבר לאנשים חרא?

עליזה: שקצת קשה את ישר, מתקפלת.. עם הזנב, בדיוק כמו שהיה עם הכינור

קרן צורחת ויוצאת מהרכב

קרן: מדהים, מדהים

עליזה: מה יש לך?

קרן: פשוט מדהים איך כל שיחה שניהלנו אי פעם בחיים מובילה בסוף לכינור המזדיין שלא רציתי ללמוד

עליזה: זה לא שאת לא רצית, את מאוד רצית, פשוט היה לך קשה וויתרת

קרן: את מאוד רצית!

עליזה: עכשיו זה כבר לא משנה

קרן שותקת, בולעת את העצבים, עליזה על קוצים, מסתכלת מהחלון אל עבר המשך הפקק, לא מצליחה לראות, יוצאת מהרכב

קרן: אמא, תכנסי, נו

עליזה לא רואה כלום, הולכת לצד השני, ליד החלון של קרן, גם שם לא רואה כלום, היא מכניסה יד דרך החלון וצופרת

קרן: מה את עושה!?

עליזה: מה שאת לא עושה, מנסה לקדם פה את העניינים

קרן: ובמה זה יעזור בדיוק? כולם תקועים פה אמא

עליזה: קופי של אבא שלך את, תאמיני לי

קרן: מה הקשר?

עליזה: האימפוטנטיות הזאת, 'כולם תקועים', זה מה יש, משתינים עליכם ואתם חושבים שזה גשם

קרן: מי משתין אמא? יש פקק, כולם עומדים,

עליזה: אם אני הייתי מתנהגת 'כמו כולם', בחיים לא הייתי מגיע לאן שהגעת, את יודעת שאני..

קרן: לא קיבלת זימון למבחנים של התזמורת ופשוט הגעת, כן

עליזה: נכון ואז הם אמרו לי..

קרן: שאת לא ברשימה, ואת פשוט הוצאת את הכינור והתחלת לנגן

עליזה: והתקבלתי

קרן: בסדר אמא, את מושלמת

עליזה: כי החיים, קרן, זה לא מה שקורה לך, זה מה שאת עושה איתם!

קרן: את יכולה להיכנס בבקשה?

עליזה: אני מנסה להבין מה קורה שם..

רן החתן מוציא את הראש מהרכב

רן: נו, את רואה שם משהו?

עליזה: לא, שום דבר..

רן: סיוט.. מה איתך? מאחרת לחתונה?

עליזה: לא, לקונצרט

רן: תרבותית! קונצרט של מי?

עליזה: שלי

רן: שלך?

יוצא מהרכב

רן: וואו! מה, את שרה?

עליזה: שרה? פחחחח.. לשיר כל אחת יכולה, אני כנרת ראשונה בתזמורת הפילהרמונית הישראלית

רן: כבוד..

עליזה משתחוה בקטנה

רן: אולי תנגני לנו משהו? קצת להעביר את הפקק הזה?

עליזה: לנגן ברחוב? לא, לא... אני לא קבצנית

רן: אל תדאגי, אז אני לא אשלם לך

עליזה צוחקת

רן: קצת, מה איכפת לך?

קרן יוצאת מהרכב

קרן: היא לא יכולה, תודה על ההצעה, אמא תכנסי בבקשה

עליזה בפאזזה קצרה

עליזה: אתה יודע מה, במחשבה שנייה, זה רעיון

רן: מכירה חנן בן ארי?

עליזה: מכיר שוברט?

קרן: אמא, את לא מנגנת כלום, תכנסי בבקשה

עליזה: את לא תגידי לי מה לעשות

עליזה פונה לרן

עליזה: אני אביא את הכינור

עליזה ניגשת לרכב כדי להוציא את הכינור אבל קרן חוסמת בגופה את הדלת

קרן: אמא בבקשה תפסיקי

עליזה (לא מבינה): קרן, מה את עושה?

קרן: אמא, בואי נכנס

עליזה: קרן, תזוזי מהאוטו

קרן: אמא זה לא רעיון טוב

עליזה: תפתחי את האוטו, מה את חושבת שאת עושה?

קרן: אני מצטערת, אני לא יכולה

עליזה: תפתחי את האוטו, חוצפנית!

קרן: אני לא פותחת

עליזה: את פותחת ועוד איך את פותחת

מנסה לפתוח, קרן עוצרת אותה, הן נאבקות קצת, עליזה נותנת לה סטירה

רן בשוק, נכנס לאוטו בשקט וסוגר את החלון, קרן בהלם, היא זזה הצידה, עליזה פותחת את הדלת, לוקחת את הכינור ומתחילה ללכת לכיוון קדמת הפקק

עליזה: אני מאחרת להופעה בגללך

קרן: אין הופעה אמא! אין שום הופעה!

עליזה: על מה את מדברת? יש לי בחמש הופעה.. אנחנו מנגנים את ה..

קרן: את לא בתזמורת כבר 5 שנים!

עליזה: על מה את מדברת?

קרן (משתתפת בכאבה): הם העיפו אותך אמא, אחרי 35 שנה, נתנו לך זר מצ'וקמק וכתבו על פתק מכוער עם לבבות: 'תודה על הכל', וזהו, ואף אחד לא בא מאז לשאול מה שלומך

עליזה: שטויות, התקשרו אלי קודם לשאול איפה אני

קרן: התקשרו אלי, אמא

עליזה: נו, בסדר, אני מאוד עסוקה, לא תמיד תופסים אותי

קרן: זה לא היה מהתזמורת, זה היה מ'הרמוניה'

עליזה: הרמוניה?

קרן: הדיור מוגן שאת עוברת אליו היום, זוכרת? זה עם הבריכה שאהבת והחוג מוסיקה...

עליזה: אנחנו ממש צריכות להזדרז, קרן-יער, ברוך שונא שאני מאחרת ויש עוד חזרות להופעה בשטוטגארט

קרן לוקחת ממנה בעדינות את הכינור

קרן: תכנסי לאוטו אמא..

עליזה: אני כנרית ראשונה, למדתי באקדמיה למוסיקה אני מופיעה כל ערב על הבמות

קרן: אמא, בואי נכנס, נשמע קצת שופן

הן מתחילות ללכת ואז עליזה קולטת שוב את רן

עליזה (מחייכת): אני יודעת על מה זה כל זה...

קרן: מה על מה זה?

עליזה: זה בגלל הבחור

קרן: איזה בחור?

עליזה: את מקנאה, כי הגיע הבחור הזה החתיך, ובמקום להתעניין בך, הוא הסתכל עלי, ודיבר איתי, כי לי יש כשרון, כי לי יש משהו מיוחד ואת מקנאה כי אני אמנית ואת.. סתם...

פאזה

קרן: אוקי.. אז קחי, בבקשה, קחי את הכינור ותנגני משהו, קחי נו!

דוחפת לה את הכינור, עליזה לוקחת אותו, מוציאה מהקייס

קרן (לפקק): האמנית הגדולה עליזה גולדשמידט

עליזה מחזיקה את הכינור בהתחלה בביטחון ולאט לאט היא נשמטת אל תוך עצמה, אל תוך חור שחור, היא לא יודעת לנגן כלום. שום צליל לא יוצא, עליזה מתחילה להתרחק במהירות, מניחה את הכינור והקשת על מכוניות בדרך ומתרחקת במהירות.

קרן לא מסתכלת בהתחלה על אמה הנמלטת, לוקח לה עוד רגע לאסוף את עצמה, ורק אז היא מסתכלת בעקבותיה ולא רואה אותה

קרן: אמא?

עליזה נעלמת, קרן מתחילה ללכת בכיוון הכללי, לא רואה אותה

קרן: אמא! אמא!

היא מתחילה לרוץ בין המכוניות, עוצרת ליד החתן

קרן: ראית אותה? את אמא שלי?

רן: לא..

קרן ממשיכה לרוץ, הוא יוצא מהאוטו, עוזר לה לחפש אותה

קרן: אמא!

היא מסתכלת לכל הצדדים לא רואה אותה, מגיעה לחיים הקברן

קרן: ראית אשה מבוגרת, שיער קצר שמלה שחורה?

חיים: חיה?

קרן: כן!

חיים: לא..

היא ממשיכה לרוץ, חיים בא אחריה ומצטרף לקריאות

חיים: אמא!

הם מחפשים בין כל המכוניות, לא מוצאים, בסוף קרן מוצאת אותה בצידי הכביש

קרן: אמא!

קרן מחבקת אותה בהקלה עצומה, רן וחיים נטמעים בקהל

קרן: סליחה, סליחה, אני מצטערת..

עליזה מלטפת לה את הראש

עליזה: את בסדר חביבתי?

קרן מרימה את הראש

קרן: אמא, זאת אני

עליזה לא מזהה

קרן: אמא, די נו, מה את מנסה להעניש אותי עכשיו?

עליזה: אנחנו מכירות?

קרן: אמא, זה לא מצחיק אותי, זאת קרן, הבת שלך

עליזה: יעלי?

קרן: לא יעל, קרן

עליזה: קרן.. קרן יער..

קרן: כן, קרן יער..

עליזה: קרן ... את גם כנרת...

קרן (מגחכת): לא, אני עובדת סוציאלית..

עליזה: עובדת סוציאלית...

קרן חושבת, נושמת, מקבלת החלטה

קרן: כן, אני כנרת

עליזה: הוואו, יפה מאוד, יפה מאוד..

קרן: כנרת ראשונה בפילהרמונית

עליזה: אני זוכרת.. תמיד היית ילדה מוכשרת.. אולי תנגני לי משהו?

קרן: אין לי איך

עליזה: אז תשירי לי

קרן: מה אני אשיר?

עליזה: משהו, משהו שאת אוהבת..

קרן חושבת רגע ואז שרה (רק את המנגינה של מהפכה של שמחה)

עליזה מחייכת

עליזה: זה לא מוסיקה.

פאזזה, פניה של קרן נופלות שוב

עליזה: אבל את שרה מאוד יפה

קרן: תודה אמא

קרן מחייכת

קרן: בואי אמא, בואי נסע

הולכות משם

מעבר- הן בדרך לאוטו, עמרם חולף על פניהן, עדיין מחפש מניין, מיואש נטע
יושבת על הקרקע, בוכייה, שעונה על הגלגל האחורי של הרכב שלה.
תולשת עלים מהכתר שלה, עמרם מבחין בה ובבכייה, בווה לרגע ואז מתיק את
מבטו בכוח, חולף על פניה.
רן החתן, עומד ליד הרכב שלו ושומע הכל.

עמרם: מנחה.. יהודי, תשלים לנו מניין? צדיק..?

נטע: יש לך אולי נייר טואלט?

**מסתכל בחשש, מוציא מהכיס ונותן לה, בלי לגעת בה ובלי להביט, ממשיך לחפש
מניין**

נטע (מוקסמת): גבר עם טישו...

נטע: יש לך אסטמה?

עמרם: מה?

נטע: או מחלות אחרות שאני צריכה לדעת עליהן?

עמרם: לא...

עמרם: יהודי...

היא מתרגשת, נעמדת

נטע: איך קוראים לך?

עמרם (לא עונה): מנחה.. מנחה..

נטע: למה אתה לא עונה לי?

עמרם: כי אני לא מדבר עם נשים

נטע: למה?

עמרם: כי.. זה יצר הרע..

נטע: אני יצר הרע?

עמרם: לא, לא את..

נטע: אז למה אתה לא מסתכל עלי?

**הוא מסתכל אט אט, היא עושה תנועה של קרניים עם האצבעות, הוא צוחק,
ומנסה להפסיק**

נטע: אתה יכול לצחוק אתה יודע, אין איסור

יש פה רגע, שני לבבות פועמים

נטע: אפילו אברהם צחק כשה' סיפר לו על יצחק

עמרם (מתפעל, מתאהב): איך את יודעת את זה?

נטע: איך אני יודעת את זה? למה, כי אני סתומה? כי אני לא קוראת את נעה גולדברג, אז אפשר לזרוק אותי בשוליים כמו איזה.. טישו?

עמרם: לא, לא, מה פתאום..

נטע: איכס! עוד אחד

הולכת משם נסערת

עמרם: אני מצטער, לא התכוונתי ל..

עמרם אובד עצות, חוזר במהירות לזואן

חיים: הרינג?

(עמרם נד בראשו)

חיים: מה יש? פגשת את מלאך המוות?

עמרם: לא.. סתם, אשה..

חיים: הווו.. אשה, זה לא סתם, נו ו..

עמרם: נו ו..מה?

חיים: מצאה חן בעיניך?

עמרם: מה זה חיים, אתה יודע שזה לא עובד ככה

חיים: למה?

עמרם: למה? כי צריך שידוך, צריך להיפגש, מה אנחנו? בהמות?

חיים: יפה, יפה מאוד... ואתה? נפגש כבר?

עמרם: כן, אבל לא הולך כל כך

חיים: תקוע

עמרם: כן

חיים: קשה לך להיפתח, אתה מרגיש שאף אחת לא רוצה אותך, שמשהו לא בסדר איתך, כישלון, אפס

עמרם: לא עד כדי כך, אבל...

חיים: אפס! אבל אל תדאג עמרם, הגעת למקום הנכון

עמרם: לרכב של הובלת גופות?

חיים: גם, אבל לא רק, אתה מבין עמרם, לא סתם קוראים לי חיים הקברן

עמרם: זה לא כי אתה קברן?

חיים: כן, גם.. אבל גם כי אני קואוצ'ר למציאת בת זוג

נותן לו כרטיס ביקור

עמרים: "מנוחה נכונה"?

חיים: שמע, בסוף למות ולהתחתן, אלה לא דברים כל כך שונים

עמרים: לא?

חיים: לא, בשניהם אתה אומר שלום לחברים בפעם האחרונה ואז עובר לחור מטר על מטר שתירקב בו ב50 שנה הבאות

חיים לוקח אותו לחלק האחורי של הוואן הוא פותח את הדלת, מתחיל להרים את הגופה, למצב עמידה, היא כבדה יותר ממה שחשב

חיים: תן יד

עמרים: חיים, מה אתה עושה

חיים: תן יד!

עמרים עוזר לו, חיים מחזיק אותה מאחור ומפעיל אותה כמו בובה

חיים: בבקשה

עמרים: מה?

חיים: מה מה? אתה חושב שזה ככה הולך לבד? שרואים מישהי וישר יודעים מה לעשות? צריך להתאמן חביבי ואז כשתפגוש מישהי אמיתית, שתהיה מעוניין בה, אתה תהיה כמו... ג'ון דיר

עמרים: מי?

חיים: ג'ון דואן?

עמרים: חיים, זה ממש לא...

חיים: אתה רוצה להתחתן, או לא?

עמרים: כן..

חיים: אז קדימה

עמרים: מה?

חיים: אתה באוטובוס, רואה בחורה, עם מידות טובות, יראת שמיים, מה אתה עושה?

עמרים: אומר לאמא שלי שתתקשר למנהלת של הסמינר שלה ו..

חיים (בקול בחורה): נהג, דלת אחורית...

חיים: היא בורחת לך עמרים! מה אתה עושה?

עמרים: אה... עוצר אותה?

חיים: קדימה, תעצור

עמרם: עצרי!

חיים (כבחורה): מי אני?

עמרם: כן..

שתיקה, חיים מסמן לו להמשיך לדבר

עמרם: אה.. אני.. אה.. (מתייאש) אתה רואה, אפילו עם גופה אני לא מצליח לדבר...

חיים: תציג את עצמך

עמרם: שלום.. אני עמרם

חיים: משעמם

עמרם: הי, אני עמרם

(חיים עושה פרצוף)

עמרם: יוהו!.. עמי זה אני!

חיים: ותחיך!

עמרם מחייך

חיים: עכשיו ספר לה משהו על עצמך

עמרם: משהו על עצמי?

חיים: כן, משהו מעניין, מסקרן,

עמרם: אה... בחתונות, אז אני יודע להעמיד בקבוק על המצח

בחורה: באמת?

עמרם: כן גם כסא או מזלג.. אני יכול להעמיד כל מיני דברים

חיים (בחורה): וואו.. אתה פשוט מושלם, אני רוצה להיות אשתך!

עמרם: באמת?

חיים (בחורה): בטח!

עמרם: אני לא מאמין, אני לא מאמין..

חיים: קדימה עמרם, אתה מוכן

עמרם: אני מוכן?

חיים: אתה מוכן! מי אתה?

עמרם: עמרם

חיים: אני לא שומע?

עמרם: עמרם!

חיים: ומה אתה הולך לעשות?

עמרם: להתחתן

חיים: לא שומע!

עמרם: ל-ה-ת-ח - ת-ן!

חיים: יאללה עמרם! צא אליה!

עמרם יוצא מהרכב כולו משולהב, חיים יוצא בעקבותיו לצופה מרחוק, עמרם מוצא את נטע וניגש אליה

עמרם: עצרי!

היא מסתובבת אליו

נטע: סליחה?

עמרם: אני עמי!

שותקת, נזכר שהוא צריך לחייך, נראה קריפי

נטע: ואני יכול להעמיד אותו מתי שאני רוצה!

החתן מעיף לו סטירה, הזוג מתחבק ונכנס יחד לאותו רכב, עמרם בהתקף חרדה בורח לזוואן כנשוך נחש, חיים נבוך בשבילו, בורח לצד השני

עמרם: חיים? חיים?

חיים לא שם, עמרם לוקח עוד רגע של אוויר, הוא קולט שהוא נשען בטעות על הגופה וקופץ

עמרם: אוי, סליחה! לא ידעתי שאת פה.. לא שיש לך לאן ללכת..

אני ממש מצטער על מה שהיה מקודם.. זה באמת לא היה.. אני אמרתי לחיים.. אבל הוא לא היה מוכן בכלל.. בקיצור סליחה..

(פאזזה)

בכל אופן, אם תהית, זה לא עבד, יצאתי אידיוט כמו תמיד "אני עמי".. ואני בכלל עמרם ואני שונא קיצורים, את כל הקיצורים, קיצורים של שמות, קיצורי דרך, קיצור קיבה, חח.. סתם, בדיחה לא מצחיקה אל תעלבי, לא שיש לך מה להיעלב, כי את לא צריכה קיצור קיבה, להפך, את מאוד רזה, לא שאני מסתכל על הגוף שלך אבל..

לא חשוב, את רואה? זה מה שקורה לי תמיד, גם לי נמאס ממני. מעניין איך קוראים לך.. איך קראו לך.. בטח רשום פה איפשהו, לא?

מפשפש במסמכים, לא מוצא, עולה לו רעיון, הוא מפשיל את שולי הבד מהרגל ומסתכל על התווית שעל הבוהן

מעין ארצי

מעיין.. וואו, איזה שם..

כל הבחורות שמציעים לי, הם תמיד רחל, שרה, רבקה ושלא תחשבי, ברור שהשמות של האמהות אלה השמות הכי יפים.. אבל פשוט, לכולן יש אותם.. ומעין... זה.. נובע כזה.. מים חיים.. את יודעת שהתורה נמשלה למים?

אני מתערב שאת אוהבת מים, את בטח מהבחורות האלה שאני רואה כשאני הולך לטבול בליפתא, צוחקות כאלה, משפריצות מים, הולכות עם מכנסיים קצרים וסנדלים.. בטח יש לך שיער קופצני כזה ואף קטן..

חושב, מתלבט מסתכל קצת לצדדים ואז מוריד את הכיסוי מהפנים שלה ומתבונן בה ארוכות, מחייך, מסתיר שוב את הפנים שלה ושוב חושף

את יפה...

לא שזה מה שחשוב, 'שקר החן והבל היופי' אבל אני יודע שיש לך גם מידות טובות, נראה לי היינו מסתדרים יפה דווקא, 'עמרם ומעין לוי' למרות שבטח היית רוצה לשמור את השם משפחה שלך.. לא יודע מה להגיד לך, זה לא כל כך מקובל אצלינו.. אבל בשבילך... 'מעיין ארצי לוי', נשמע טוב דווקא, לא? כאילו אם בכלל היית רוצה להתחתן איתי.

אין לי שרירים כמו כל מיני בנים חילונים, את צריכה לדעת את זה.. אבל.. אני יודע שאת מישהי שמחפשת נשמה, אופי ולא רק יופי, רואים את זה עלייך מעיין. מעיני.

הוא מחבק אותה, מוסיקה של סרט רומנטי בוקעת מרכב ליד.

עמרם: הבאתי לך פרחים

הוא מוציא מהרכב זר אבלים ומניח עליה כמו שרשרת

השיר A whole new world **בוקע**

הוא מתחיל לנסוע איתה ברחבי הפקק, הם משקים אחד את השני יין, בזרועות שלובות

הוא מסיע אותה בין המכוניות

חיים: עמרם!

עמרם ממחר לחזור עם הגופה, חיים נמצא בצד השני מעבר לרכבים, עמרם מנסה להסתתר הוא נוסע במקביל אליו, עוקף אותו בקצת ומגיע אל מאחורי הוואן רגע לפניו.

חיים: עמרם!

עמרם: מה!?

עמרם מתמקם כאילו הכל כרגיל, חיים מגיע

חיים: נו, אז איך הלך עם הכלה?

עמרם (היסטרי, מתנשף): מה?! איזה כלה?

חיים: הבחורה, שסובבה לך את הראש בחוץ..

עמרם: אה.. לא, זה לא היה שייך

חיים: לא הלך, אה?

חיים: לא נורא, בוא נמשיך להתאמן

חיים מתכופף להרים את הגופה

עמרם: תעזוב אותה!

חיים: עמרם, זו גופה, היא לא מרגישה כלום

עמרם: קוראים לה מעין! והיא מרגישה יותר מכל בחורה אחרת שהכרתי!

חיים: אי, אי, אי.. זה קרה מהר

עמרם: מה?

חיים: לכל קברן יש את הגופה שלו שתסגור איתו מעגל... לי הייתה את עופרה חזן, התחשמלה מפן, איזו בחורה.. אני עדיין הולך לבקר אותה מדי פעם, אבל תשמע לי עמרם, אתה צעיר, כל החיים לפניך ואצלה.. החיים כבר די מאחוריה..

עמרם: לא איכפת לי.. אז אני אהיה איתה בעולם הבא

חיים: בסדר.. אין בעיה.. בוא נדבר עוד 70 שנה ונראה מה עושים..

עמרם: 70 שנה...? לא, לא.. מה זה.. מה פתאום? מה אני אעשה כל הזמן הזה? זה כמו לעמוד בפקק של 70 שנה ולחכות לאהובתך בסוף.. אני לא יכול לחכות עד אז.

הוא חוטף לחיים את הקופסא עם ההרינג ומכניס את הכל לפה

חיים: עמרם...

עמרם: הייה שלום חיים ותודה על הדגים.

הוא מכניס דג לפה, נשכב על המיטה ליד הגופה ועוצם עיניים.

חיים מתבונן בו עוד רגע, ואז דוחף את המיטה לתוך הוואן ונכנס למושב הנהג.

כולם נכנסים לרכבים ומניעים

-סוף-